

I la negror
del carbó
dins del forn és or cremant
que torba els cors, els enverina
i els arbora com a teies.
I és sutge i fum que va brollant
com funeral boirina,
pel morro de les negres xemeneies.

LA FARANDULA

Ningú no sap pas d'on venen. Ningú no sap pas on van.
I quan arriben troben jardins i parcs,
palaus pintats en tela, firmaments empaperats.
Ja no van en carros fent colles grotesques,
ja no duen el boc sacrificat,
ara vesteixen com els burgesos i viatgen com els
[marxants.
Però, per dintre, són ben bé com abans.

Són reis sense reialme, que la corona han manllevat.
Són herois sense gestes, magnats sense potestat.
Els ornaments que duen són d'or fals.
Elles encara són de més lamentar.
Són dames que no saben com hom viu dintre la llar.
Són verges destenyides pel colcrem i pels besars.
I tots plegats, titelles nòmades i desterrats,
són exèrcit sense pàtria i reus que hom ha despenjat.

I el poble, badoc, se'ls mira i pica de mans.
Pica de mans i crida, tot admirat.
Els escolta i els venera. Quan es dolen, ell es plany.
I es complau amb llurs facècies com un bon Jan.
Són les ídoles d'un vespre, són una glòria banal,
que hom no sap com l'assoliren ni com se'ls esvairà.

Ja en deserten la tramoia i menyspreuen els palaus,
les palaus pintats en tela que per gràcia els van donar.
Ja no diuen més facècies ni es titulen majestat,
que ara es diuen senyor Pere i senyor Pau
i les dames, com tota altra, saben de cosir i cuinar.

Però els entra sempre a dintre l'amor a la falsedat.
I, com les bruixes la nit del sàbat, tots ells se'n van
amb les màscares posades i amb el boc sacrificat
a torbar els homes seriosos i a fer pò als nostres
[infants.

ELS VELS I PARALÍTICS DE L'HOSPICI

Els vells i paralítics de l'hospici
s'estan en el jardí prenent el sol
mentre les fulles groguegen
i ve la tardor.

Teulades fumejants. Or en els arbres.
Or en la sorra. Tremolors.
L'esguard dels vells és tèrbol
com la veu llur. Les fulles cauen. S'ou
el campaneig de la capella.
I el soroll de les cresses, i el rodar dels sillons
dels mutilats i paralítics.
I un gemec. I una tos.
I la fulla que roda i el banc que grinyola.
I una infermera pàl·lida trepitja el fullam grogós.

Un carro tambaleja
per un carrer desert. Una altra tos.
Una tos seca, seca, d'algú que s'ennuega.
I a prop, un panteixar dolç.
I enllà, vers els afores, la locomotorà
que va fent : xop! xop!

Per tot mirades tènboles d'angúnia.
Per tot sospirs de resignació.
Vent pels terrats. Els arbres es commouen.
Un sol, solet. Tremolors.
I els vells i paralítics s'ensomnien
mentre, benignament, ve la tardor.

L'HOSPITAL

Hom hi entra com si fos a un santuari.
Hom hi sent un murmuri que és un prec,
paraules truncades,
sospirs angoixosos, gemecs.

Les sales tenen terrible severitat.
Son ombrívols, llargues, trivials.
Tenen fredors fatals
i silencis funerals.
En les sales s'afilereu els malalts.

En cada llit, una ombra esquàlida
i uns ulls febrsos.
I en cada espona vetlla, pàl·lida,
els infirmes ansiosos,
la gran aconsoladora,
la incansable segadora
que dóna guariment a tots els mals.
En les sales s'afilereu els malalts.

En la quietud que per tot hom sent,
hi ha la inquietud del sofriment.
I en la pregària dels llavis
hi ha el desconhort de la ment.

I en l'olor de les drogues i potingues
hi ha el mortal pressentiment
del traspàs immiment.
Tota' la sala espera calladament.

Hom hi entra com si fos a un santuari.
Hom hi sent la vanitat de la dolor,
la inutilitat de les queixes,
la fugacitat dels sanglots.
I en cada faç hi ha una ganyota
que fa por.

Les sales tenen terrible severitat.
Tots hi glateixen pel deslliurament.
Cada llit és una agonia
i és cada malalt que hi ve
una desferra de menys en la vida,
i, a l'hospital, un nombre de més.

LA SEU

Els campanars color de mel
esgarrapen el cel.
Són tots encarquerats,
sembla que estiguin momificats
i trontollen a cada campanada.
Ning, nang! Ning, nang!
I es commou tota la contrada.

Són com braços suplicants,
els campanars gegants.
Braços de la immensa nau,
com un corn, buida i sonora,
que amb la fulgor dels ciris riu
i amb el plany de l'orga plora.
Braços suplicants i acollidors
que trameten totes les dolors
a l'infinit impàvid.

Ning, nang! Ning, nang!
Les ànimes se salvaran
i els odis s'apaivagaran.

S'omple la nau del gran temple
i els sants de fusta pintada
tenen la faç il·luminada.

La cripta és profunda i negra.
La clau del cimbori és gris.
I la multitud trepitja les tombes
que, atapeïdes, sostenen el pis.

Ressona l'orga cançonera
punyent com una ranera.
Les verges totes blanques
damunt l'ossari s'han flectat.
I el sagristà malhumorat
ruixa l'ara d'encens, pròdigament.
I s'ou un cant clement.
I s'agenolla la gent.

El blanc misteri eucarístic
és, tot sol,
mirabolant i místic,
com un sol
en la constel·lació dels ciris llagrimosos.
Els cors són tremolosos.
Els cors són panteixants.
I en els altars, els sants,
tendres i compassius,
guaiten els fidels amb dolça mirada
i els angelets rodanxons i jolius
juguen amb els mateixos jocs que la mainada.

Eleva el sacerdot la veu cansada
que diu als homes la vanitat
de tot ço que fou creat
i anuncia un gaudi etern
i amenaça amb un infern
negre, vermell, cavernós,
on seran infinites les dolors.

Ning, nang! Ning, nang!
Si les severes prèdiques són escoltades
les ànimes seran salvades
i tot serà delit pels benaventurats.

Els cors ja es senten deslliurats
de tots els pecats
i criden al·leluies per places i mercats.
Ja torna, buida, a ressonar la nau
ombrívola del temple.
Els sants de fusta resten embolcallats de pau.
I els campanars color de mel
i encarcerats
no paren de dreçà al cel
llurs braços momificats
damunt l'escampadissa dels terrats.

EL PORT

Mireu-se'l, el port.
La mar hi és encadenada.
Sembla que ha d'engolir-se la ciutat d'una glopada.
Tot li està sotmés, tot li rendeix vassallatge,
el cel, els núvols, l'horitzó,
els molls, les grues, els carrils, els docs,
les fàbriques d'en terra
i els gallarets dels pals majors.

Quan els vaixells hi llisquen
les aigües són fulgurants,
les veles són trepidants;
les xemeneies, fumejants.
I els mariners entonen cants.

I el sol daura i poleix totes les coses
que viuen en el port.
Mireu-se'l, com és gran,
com és vibrant,
com és alegre i bell,
com tot viu d'ell
i per ell.

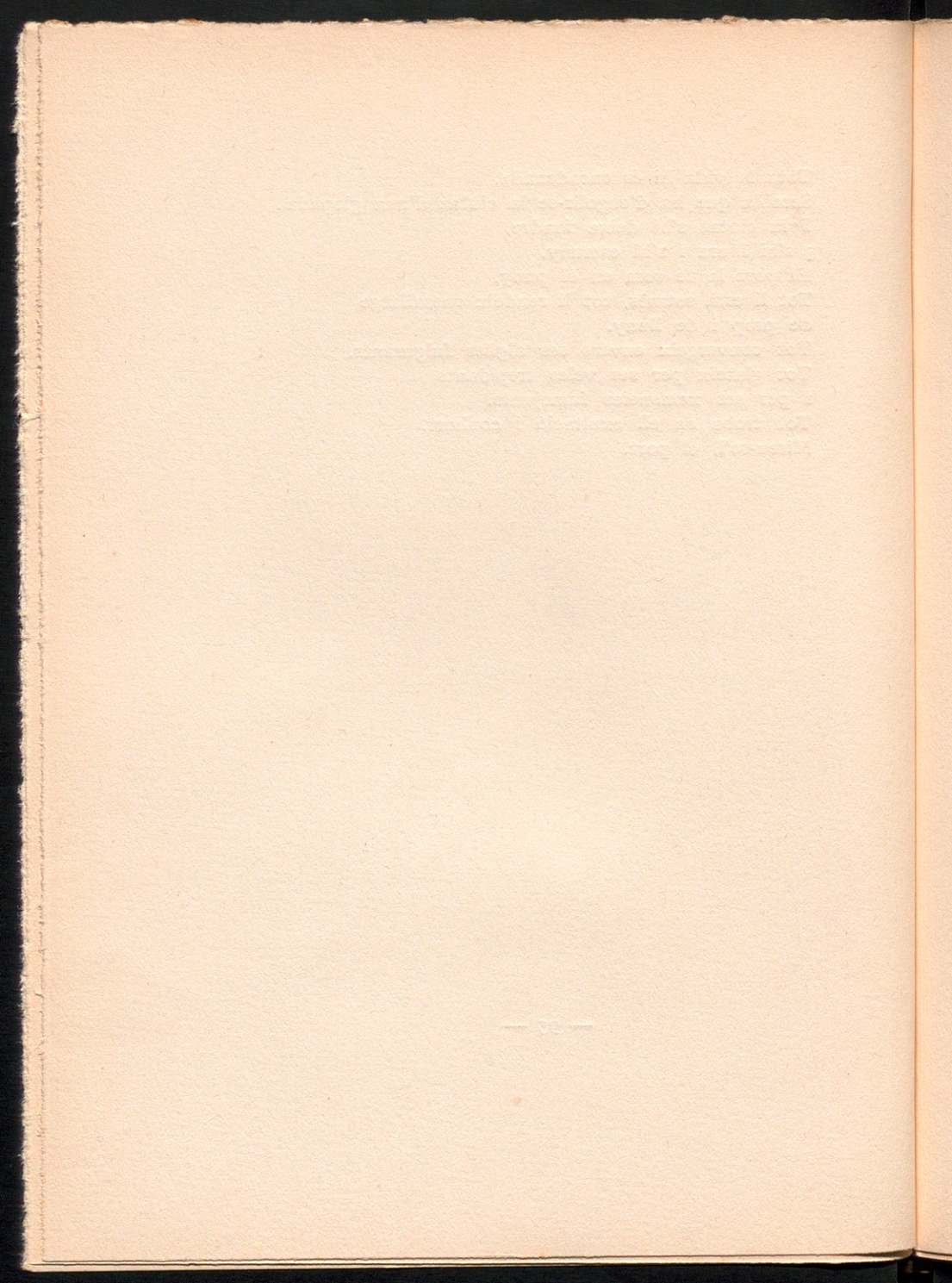
Mireu-se'l, a la nit,
quan les constel·lacions s'hi donen cita,
i juguen, aplegades,
amb les aigües aquietades.
Els llumenars multicolors
són ulls avisadors
de les obscures blavors.
Negres i lluentos com els dofins,
els piròscops gegantins
que senten terriblement
l'enyorament
dels grans horitzons atlàntics
fan panteixar la maquinària
en la calma sedentària.

Amb l'alba rosada
retorna l'alegria de la marinada.
Peten de dents les grues i el cel s'omple de fumera.
Els vaixells llencen bromera.

En els molls s'amunteguen el carbó
i les mercaderies de tota faisó.
Les amarres grinyolen
i les gravines volen
mentre riu, com un beneit, el sol.
Mireu-se'l, el port; ell triomfa tot sol.

Triomfa amb sos gallarets,
amb ses veles i banderes
de tota mena de maneres;
triomfa amb els seus xisclets
eixordadors i esfereïdors,
amb sos paràsits i treballadors.
Mireu-se'l, el port.

Tota la vida hi és encadenada.
Sembla que ha d'engolir-se la ciutat d'una glopada.
I la ciutat s'hi deixa fondre,
i s'hi lliura i s'hi esmuny.
El port la té com en el puny.
Tot li està sotmès, tot li rendeix vassallatge
de prop i de lluny.
Tot convergeix envers ses aigües fulgurants.
Tot glateix per ses veles trepidants
i per ses xemeneies fumejants.
Tot troba en ell exultació i conhort.
Mireu-se'l, el port.

DAVANT L'INFINIT

ELEVA'T, ESPERIT !

Eleva't, esperit, no tinguis por !
El món és teu i ho és completament.
És pel teu goig que ell serva somrient
els seus tresors de llum i formosor.
Per tu, la polsaguera dels estels
que els vents eterns han escampat pels cels,
fulgura i crema i roda dins la nit,
mentre batega el cor de l'infinit.
Eleva't, esperit !

Amunt, amunt, ànima transparent !
Eleva't, sens parar, fins la blancor
innominada, increada, ingent.
Sols allí trobaràs la serenor
que tant has desitjat, dolça i clement.
Sols allí seran certs els teus delits
i podran ésser tos anhels complits.
Només allí no hi haurà rastre ja
del teu fatídic i humanal penar.

Eleva't, esperit ! Enlaira-t, cor !
Vés vers la llum que vola amb tot esclat
com un torrent de foc, com un riu d'or
que mena al mar de la immortalitat !

I allà, en aquest abís, abastament,
beu a glopades la serenitat,
fos i confós en la blancura ingent.
El món és teu i ho és completament.
Sadolla't d'infinít!
Enlaira't, esperit!

L'ERM

Pedruscall cantellut que ha després la ventada dels
[cims
i rodola i rodola tot sol davallant als abims,
vaig per l'erm sota el dia roent i en la nit glacial,
desitjós d'heure un port o la petja d'algun caminal.

Duc al coll els anhels i les ànsies de la joventut
i l'enyor d'una vida il·lusòria que mai no ha vingut.
Però en l'erm no hi ha ports ni refugis ni valls ni
[camins.
Com les nostres angoixes no té ni repòs ni confins.
I desprendre'm no puc tot d'un cop del bagatge feixuc
si cavant-me un fossà el mateix erm no m'hi dóna
[eixopluc.

ESTENC DAMUNT DEL MÓN EL MEU ESGUARD...

Estenc damunt del món el meu esguard
i el veig per tots els que no el saben veure.
El veig per tots els que romanen orbs
englotits en els llims i en la tenebra.

Estenc damunt del món el meu esguard
i així que el món el copsa, me'l contesta,
com es contesta una senyal d'amor.
I ell i jo ens enternim, cofois i alegres.

Jo li dic mos delits i mos afanys
i, sadollat de tantes meravelles,
sóc com el fràgil papelló embriac
que es rabeja en la llum i mor per ella.

Ell em revela sa puixança ingent.
La seva eternitat em fa palesa.
I en tornar-me l'esguard amorosit
diu que, com ell, mon ànima és eterna.

Em descobreix els seus pregons secrets
i se'm dóna, joiós, com una verge ;
em corona de flors el front altiu
i m'ofereix, com un present, la terra.

Quan el món se m'ha ofert, el posseesc
i el tinc per tots els que no el poden heure,
per tots aquells que mai no el fruïran
i passen, orbs i sords, a les palpentes ;
per tots aquells pels quals el sol no lluu
i no floreix la terra, ni panteixa ;
pels que no escolten ni la veu del tro
ni el cantar delitós de les sirenes ;
pels que no veuen l'infinit atzur
i són un grà de pols colgat de cendres ;
pels que nasqueren en el fons dels llims
i en els llims moriran, entre tenebres.

LES HORES NUES

Esquinços del temps,
esbojarrades corrues!
Cavalcada sense fre
de les hores nues!

Nues, amb una dalla a la mà
i una màscara paorosa
o graciosa,
car canvien de color
com el mateix camaleó.

Hores eixutes i grasses,
hores balbes com els dits
que ni les compten, d'avorrits,
Hores que es desboquen, folles,
com les aigües d'un torrent:
la nuditat immanent
se us veu, se us sent,
impúdica i transparent.

Esquinços del temps,
saó de la vida,
bomolles llençades al vent,
bòlids d'un cel crivellat de mentida,

passeeu amb la dalla a la mà
i teniu un tarannà
que fa plorar.
Rosades, musques, vermelles i blanques,
sou grogues quan us pren la mort.
Fràgils i inermes,
tambalegeu al buf de la dissort.

Nues,
enllaceu el món amb vostres corrues
i li teixiu els anys;
li aviveu els danys
anant i venint,
venint i tornant,
manses o avalotades,
tumultuoses o acompassades,
rient o llagimejant.
La faç se us canvia
mes la nuesa us traeix,
nuesa de cada dia,
misèria de cada moment,
suplici latent
de l'instant que mor
i no pot renéixer.

Rosades com l'alba,
musques com el cap al tard,
vermelles com el migdia,
blanques com els celatges asserenats,
la dalla us puny
i res no us aconhorta.
Sou com la fulla morta.

Esquinços del temps,
crits sense fre de l'infinít que es plany,
rodoleu tot l'any.
El pit ofert a tota escomesa,
les cames fluixes i la boca encesa,
els braços desolats,
els ulls desorbitats,
la cabellera
com un bromera,
se us arrapen al coll les vostres germanes mortes,
us encadenen a l'infinít,
us vesteixen de mil coloraines
i us fan donar voltes
com a Carnestoltes
fins que perdeu el cap
i ja no en queda cap
de viva o peu en terra.

Hores d'amor i de dolor,
hores d'angoixa i de gaubança,
hores sense òrbita ni delit,
hores de dia, hores de nit,
hores de naixença i de mort,
hores de folia i de desconhort,
esquinços del temps,
esbojarrades corrues!
Cavalcada sense fre
de les hores nues!

A UN INFANT

Oh, dolç infant! Obres els ulls al món
i el trobes bell, perfet com no n'hi ha d'altre.
Somrius, i alegres amb ton rostre fresc
totes les coses que per tu són nades.
Ets la joia dels teus i el lluminar
que atia i embelleix llur esperança.

S'obren els cels a la claror, per tal
que visquis en la llum que en ells esclata.
Floreix la terra com un paradís
sols per a ésser-te pròdiga i ufana,
i al lluny riu i murmura l'oceà
sota l'altre infinit, la volta blava,
perquè les ànsies d'un enllà més bell
siguin caliu que encengui la teva ànima.

Petit infant : el món és un gran do
que per obra d'amor l'home engalana.
És un banquet etern, i els comensals
deuen dar-se les mans els uns als altres,

car tot ço que a la taula trobaràs
segles i segles ha que t'ho preparen
i has de pensar que encar són infinits
els que a darrera teu han d'entaular-se.

Creu en la vida, bell i tendre infant.
Creu en l'amor que és font de benhaurança.
Creu sobre tot en l'ideal que empeny
el cor vers l'infinít, i creu encara
en el ritme incessant de l'univers
i en els poetes que pel món el canten !

CÀNTIGA PREGONA

En l'estel·lar d'aquest nocturn tranquil
divaguen els anhels i el pensament.
En la fosca benigna, dolçament,
ve a besar-nos els ulls l'encant subtil.

L'encant subtil és ple d'estrofes mil
que, fora de nosaltres, ningú sent.
El passejar duu l'abandonament
de tot el que tornava el cor servil.

Veig una diadema en el teu front,
corona sideral que ha davallat
a la cosa més alba d'aquest món.

Ja totes les estrofes he escoltat.
Ja sé — somniadores — per què són
tranquiles les estrelles que han brillat.

SI L'ENSOMNI EM BREÇA...

Si l'ensomni em breçà, l'angoixa ara em desperta.
Dels cims he davallat, confós i temorenc.
Com una tomba ingent, immensament oberta,
als peus de l'espadat veig un afrós avenc.

M'hi aboco esmaperdut sense saber què em passa.
Quin monstre clama al fons d'aquest abís sens fi?
Aquí tens, oh destí!, la meva vida lassa.
Pren-la per tu, si vols, oh l'enemic diví!

Afrontar ton voler serà sempre folia.
Ma sang, mon esperit, seran teus : aquí els tens.
Dóna'm encara el goig de cantâ en l'agonia
mentre em clavis al cor les urpes i les dents.

L'HORTA VEDADA

Bona terra conresada.
La fruita hi és regalada.
I el vianant que a la ventura
dins l'hort s'atura,
ja no reprèn mai més la caminada.
Allà viu un vida confiada,
tranquila i sedant.
L'ànsia constant,
l'anhel diví
dels altres dies, s'esvaí.
És fos, és mort.
Totes les dolors d'antany
han trobat terme i conhort.

Mes l'esperit que el guiava
vers la llunyania blava,
pels camins empolegats,
i li infonia coratge
pel dolorós romiatge
través de camps i ciutats,
assadollat en l'abundor de l'hort,
és fos, és mort.
Tots els seus delits d'antany
són una ombra i un record.

Bona terra conresada,
que prodigues la fruita regalada,
no temptis el vianant
que viu la inquietud de cada instant.
Sigues un miratge
en son romiatge.
Sigues la fita d'un infinit
per son delit.
Sigues font segellada,
sigues horta vedada,
mai no assolida i sempre desitjada!

EL MOLÍ

Caminant per la plana m'ha sobtat
l'espectre del molí
que es retallava, net, sota el setí
d'un capvespre emporprat.
Semblava un esperit crucificat.

En l'abandó d'aquella solitud
l'he sorprès, a camp ras,
romandre esfereït, immòbil, las.
Era un naufrag perdut
sense remei. Era un heroi vençut.

Era, en la tarda balba i desplaent,
au de mal averany
morta i enravenada en un parany.
Quan s'estroncava el vent.
el silenci engolia son lament.

Així, com tu, molí, mon esperit
rau immòbil i mut
en la desolació i la solitud.
Com tu rau atuït,
crucificat de cara a l'infinit.

Mes la dèria del vent ha de tornar
i al buf dels seus rampells,
llençaràs a l'espai ritmes novells.
Tornaràs a rodar,
tornaràs a glatir i a gemegar.

I giravoltaràs terriblement
com un mal esperit,
amb més febre que mai i amb més delit.
Ton cant i ton turment
abocaran riuades de froment.

Quin buf, però, pot revifar-me a mi ?
Quin ha d'ésser mon cant ?
Quina serà ma joia triomfant ?
L'espectre del molf
m'ha sobtat en l'angoixa del camí.

PERQUÈ LA MAR S'ADORM I LA NIT CALLA...

Perquè la mar s'adorm i la nit calla,
perquè el silenci a la ciutat davalla,
aquietant el cor i el pensament,
no és menys pregon ni menys latent
el tràgic dol que agermana
la pobre sement
humana.

Vora la mar, imatge de la vida,
som naufragats abandonats.
Sota la nit, la nostra angoixa crida
torbant la quietud de les ciutats.
I l'ànima es rendeix, alaferida,
i el cor torna a glatir, i el pensament
torna a ésser turment.

Ah, si la mar dormís el darrer son,
si el callar de la nit fos tan pregon
qua a cap veu respongués ni a cap albada,
si tota angoixa fos ben acabada
i tota cendra fos agombolada
i no vingués el recomençar
de l'endemà!

Ah! la teva tragèdia, pols humana,
en l'espai i en el temps fóra com una
sangonosa estela vana
que rodolés com una lluna.
En l'espai i en el temps es fondria ton record.
Series l'ombra de la mort.

Però el teu dol és latent
i, si ve la nit callada,
és per tal que el teu lament
sigui més viu i punyent
i la teva ànima més endolada.
La teva angoixa, damnació divina,
és viva i immortal,
supera tot silenci i el domina,
car la quietud no venç el mal.
I amb son glatir perennal,
esperançada l'ànima camina,
collint, en romiatge sense fi,
per cada feix de brosta un gessamí.

És la dolor que empeny el pensament.
És la dolor que aviva tota cosa.
Malfia't de la mar, quan es reposa,
home! També ella serva son turment,
ara que la nit calla,
ara que al món l'ombra davalla.

Ara, en la soledat, és més aguda
nostra tragèdia muda,
la tragèdia que agermana
la pobre sement humana.

En son plant i desconhort
el cor se sent més fort ;
l'ànima és més valenta i més desperta,
i és més cordial i més oberta,
car sap que l'infinit li serà dat
en gràcia del doló i la malvestat.

DIMECRES DE CENDRA

Grogosa llum llencen els ciris.
Crema tot l'or de l'altar.
Diuen els sants tots llurs martiris.
Diuen les verges llur sospirar.

En l'encens s'embolcallen les imatges.
Són els cremells com ànimes de llum.
El cimbori és preludi de celatges
on, deslliurada dels carnals bagatges,
tota ànima es consum.
De l'altar trascendeix mortal perfum.

En l'ombra, agenollada, recollida,
t'ha segellat el sacerdot el front
amb la cendra beneïda
que d'aquest món és l'afront
i és la ventura d'un altre món.

Damunt la cendra, reviurà l'essència ?
Damunt la cendra, florirà la pau ?
Que es vagi consumint nostra existència
com els cremells encesos en la nau.

COMUNIÓ

És alta nit, i en la foscor callada,
mon ànima, que vetlla, s'esgarria
de la realitat. Mes si l'ensomni
d'eixa vida em sostreu, m'en dóna una altra.
I un món, dintre el cervell, em giravolta,
que el pensament anima i il·lumina.
Jo del caos l'he tret i em sembla un altre
planeta en flor, tan vast i bell i múltiple,
que gairebé no em cap al pensament.
Astre perdut en l'infinit, esfera
que en l'atzur de mon ànima té l'òrbita,
gira i rodola en incessant vertigen.
I jo em delecto en sa eclosió magnífica,
meravellat de mi mateix.

Oh ànima !

Tu crees aquest món i li prodigues
tota la formosor que somniares.
T'hi embriagues de llum i de dolcesa
i heus el delit, el goig i la ventura.
Tot hi és : bonança i abundor, riqueses
mirabolants, decoracions fantàstiques,
altes muntanyes sense nom ni nombre,
florides valls, mars sense fi, cascates,

rius de mel i de llet com en els contes
d'infants, i llacs d'atzur sota la lluna ;
jardins d'ensomni, selves laberíntiques,
afraus, i cims, i gorcs, i grutes verges
on l'aigua, eternament, canta i s'encanta ;
erms desolats, sorrals ardents, planures
que els cels d'or i ametista magnifiquen ;
i neus eternes que brunyeix l'aurora ;
flors i perfums, musiques i silencis ;
tot hi és, en aquest món que giravolta
dins l'èter infinit de la meva ànima.
Jo el sento rodolar i el temps no hi passa,
car tot hi és eternal, oh meravella !
Jo el sento rodolar, mentre el contemplo :
delit del seny i de la fantasia.

Negre és la nit i el pensament no amolla,
guaitant ço que creà. Els paisatges
venen i giren, passen i retornen
i no sabrien heure encís ni vida
si l'home no els poblés. Quan ell s'hi aferra,
l'amor comença i la dolor ; comença,
pel món, el temps, que és una dolor nova.
Comença el temps. I tu t'aixeques, home,
camí de ton calvari i ton martiri.
Xopes de sang la terra i la transformes ;
recerques sos arcans, i la domines.
Passes amb tos ensomnis i tristeses
i amb tes glòries també. Tornes carn viva
de ta dolor, totes les coses. Poses
llum de raó damunt la força bruta
i exultes la tragèdia del destí.
I un per tots, tots per un, sou solidaris

de les dolors que us afligeixen. Cada
cor que batega és un gresol d'amor.
I el món, que era petit, i eixorc, i inútil,
es fa bell i infinit, car tu hi mancaves,
tu, que el recrees cada instant, empesa
per un anhel d'eternitat ton ànima ;
tu, que en ell vols gaudir, car no et resignes
a ser com un penyal, ni com un arbre,
ni com el núvol que arrossega el bòreas.
I el compte duus dels dies que s'escolen ;
i el temps, que t'exhaureix, t'immortalitza.

Roda, imatge del món, per la meva ànima.
Porta'm l'eco dels planys i les angoixes
que sotscauen les vides més obscures ;
mostra'm eixa ferida sempre oberta
per on la pobra humanitat s'escola,
vessant la sang que nodrirà la terra.
També jo vull clamar son clam i fondre'm
en l'amor que la mou i la solleva,
car sols per eixa amor serà redenta
la impassibilitat freda i inútil
de tot ço que amb la terra giravolta.
Oh, visió del món, en la nit alta !
Roda en l'atzur i en incessant vertigen,
planeta en flor, eixit del caos, múltiple ;
com el meu pensament, vast i immortal !

RAPSÒDIA INFINITA

Fills meus, — clamava la Terra —
homes pastats amb fang, tallats en el granit :
un sol destí us empeny
perquè una sola sang us vivifica
i una sola cendra us agombola.
L'al·luvió dels vostres ossos, la vostra carn mortal,
és una engruna misèrrima en la polseguera estel·lar.
Vet-aquí l'endemà de les vostres lluites
i la corona de les vostres glòries.
Vet-aquí el premi de tota virtut
i el càstic de tot pecat.
Vet-aquí on acaben tots els delits
i tota sed de justícia,
tota clamor de veritat i tot encís de bellesa :
un silenci infinit rodant en l'infinit de la tenebra.
Fills meus, — clamava la Terra —
la gehena i l'infern són encara una il·lusió
front a front del Nirvana.

El Nirvana és per tu — respon llavors l'Esperit —
el Nirvana és per tú, però jo te n'allibero,
mare sense pietat i sense amor,

Medea implacable!
Devora tost les cendres dels teus fills.
Llença-les i confon-les.
Jo seguiré planant damunt la confusió.
Serà per mi que brillarà la llum.
Jo seré l'endemà victoriós de tota lluita.
Jo seré la corona de totes les glòries.
Jo seré el premi de tota virtut
i el càstic de tot pecat.
Acabaran en mi tots els delits, perquè jo sóc l'únic
[delit,
i tota sed de justícia, perquè jo sóc la justícia,
i tota clamor de veritat, perquè jo sóc la veritat.
Tot encís de bellesa serà eternitzat en mi.
I tu mateixa, Terra,
matèria vil i sense ànima,
seràs immortal per obra meva.
Seràs rutilant de la sang dels homes,
perquè la sang, jo els la he infós.
Seràs lluminosa del pensament dels homes,
perquè el llur pensament sóc jo mateix.
Seràs ardent de l'amor dels homes
i joiosa de l'alegria dels homes,
perquè l'amor i la joia són perfum d'immortalitat,
i la immortalitat, jo te la dono, Terra,
amb l'ideal dels teus fills.
El Nirvana és per tu,
que aboques damunt dels homes i damunt de tu
[mateixa
totes les forces destructores i aniquiladores.
El Nirvana és per tu, però jo te n'allibero.
Jo, que sóc l'eternal constructor, infadigable i
[omniscient.

Jo, que sóc l'ordre i l'equilibri en lluita amb la
[confusió.

Jo, que sóc la llum qui combat la tenebra.
Jo, que sóc la vida. Jo, que venço la mort.

Fills meus, — torna a clamar la Terra —
homes pastats amb fang, tallats en el granit :
domineu el destí, encadeneu-lo i amordasseu-lo !
Doblegueu-lo al voler de la vostra sang.
Emmeneu-lo pels camins de l'ideal,
devés la veritat, devés l'amor.

Fugiu del Nirvana sense pena ni glòria que a mi
[m'espera,

perquè sóc matèria morta.

Que us il·lumini l'Esperit.

Seguiu l'estela de llum

que Ell escampa en el rodar dels segles.

Seguiu-la, mansament.

Mes, en la veritat i en la bellor

que l'Esperit fa florir damunt els jardins de la vida,

sempre hi trobareu, humanament paorosa,

la imatge de la Dolor.

Car damunt meu, fills dissortats, damunt la Terra,
[vostra mare,

és la Dolor l'única fermaça
de qualsevulla immortalitat.

LA LLÀNTIA APAGADA

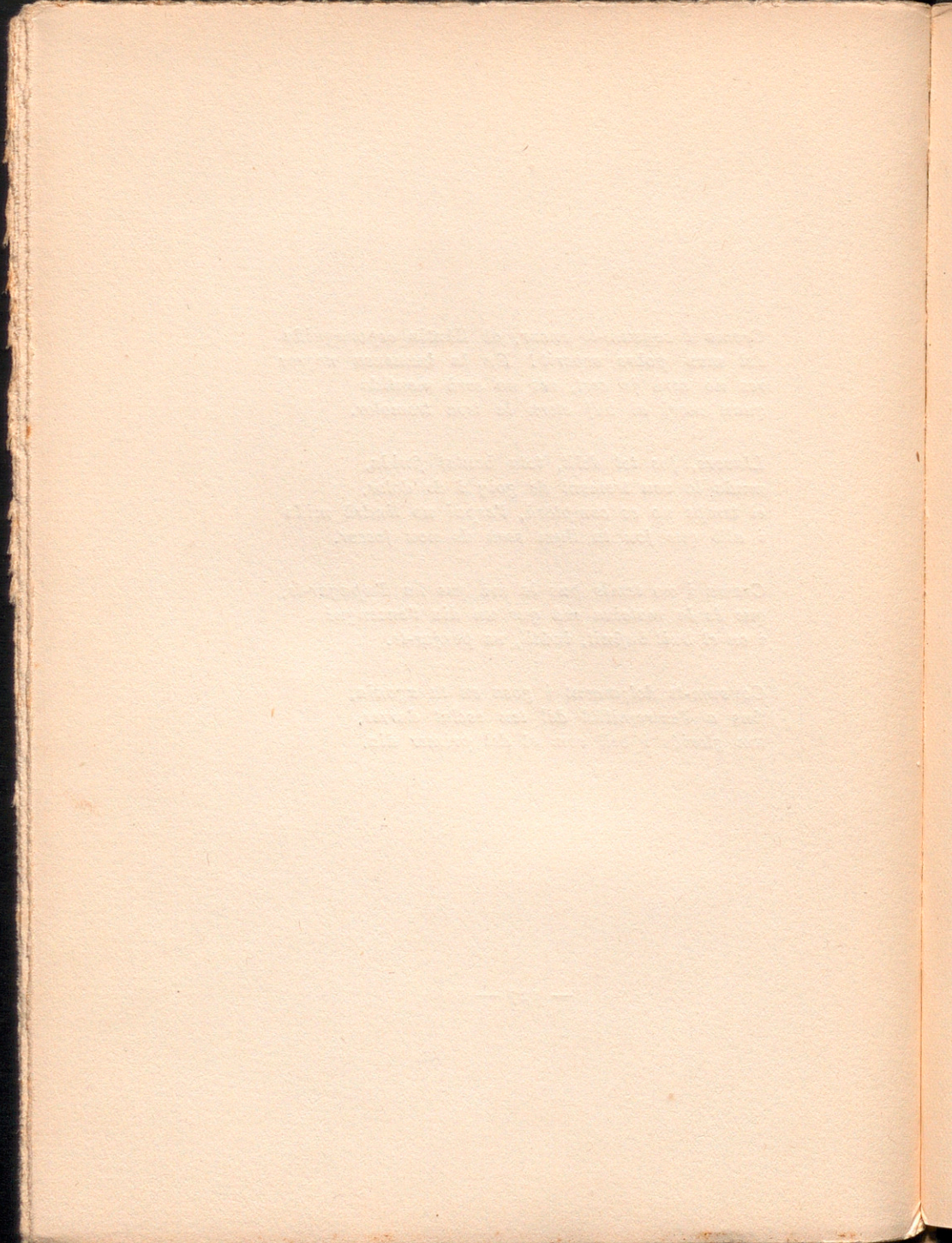
1845

*Crema i consum-te encara, oh llàntia esporuguida
del meu pobre esperit! En la immensa negror
res no serà ja cert, res no serà mentida
quan mori al buf etern la teva tremolor.*

*Llavors, fos tot delit, tota beutat finida,
muda la veu trement de goig i de dolor,
el temps no es comptarà, l'espai no tindrà mida
i allò que fou ta llum serà de nou foscor.*

*Crema i no temis pus la mà que ha d'apagar-te,
que és la mateixa mà que un dia t'encengué
i en el buit infinit, inútil, va penjar-te.*

*Consum-te dolçament i gosa en ta agonia,
fins a l'extremitud del teu esclat darrer,
tan gloriós i bell com el del primer dia.*

ÍNDIX

	Pàgines
PÒRTIC	9
AMOR I TURMENT	
Esclavitud de l'amor	13
El primer encís	14
Si jo les teves gràcies sabés dir	16
Deixa, amor meva, la finestra oberta	17
Estramps	18
Naufragarem tots dos en l'ampla mar.	20
Prou m'arriba el teu plany	21
Jo tinc un amor secret	22
Endreces	24
Noemi	28
La dansarina de les illes Caribes	29
Revelació	31
Els ulls de les dones	32
Si l'amor et flagella a totes hores	34
El meu refugi es deia solitud	35
Prec a l'esposa	36
Ara que torno a anar pel món tot sol	38
Nocturn.....	39
Cançó de l'amor immanent	43

SOLITUD I DOLOR

Solitud.....	47
Jo romanc sentat al peu de la porta.....	48
Versalles, a l'hivern.....	49
Pleniluni.....	50
Partença.....	52
Davant l'estàtua de Polímnia.....	54
A Heine.....	55
Gerro de marbre vell.....	57
Les llunyanes cançons de la infantesa.....	59
En aquesta hora somnolent.....	60
En la mort d'un poeta.....	62
La impossible humilitat.....	63
Hai-kais.....	65
Ens volten el silenci i la negror.....	66

EL POEMA DEL DESERT.....	69
--------------------------	----

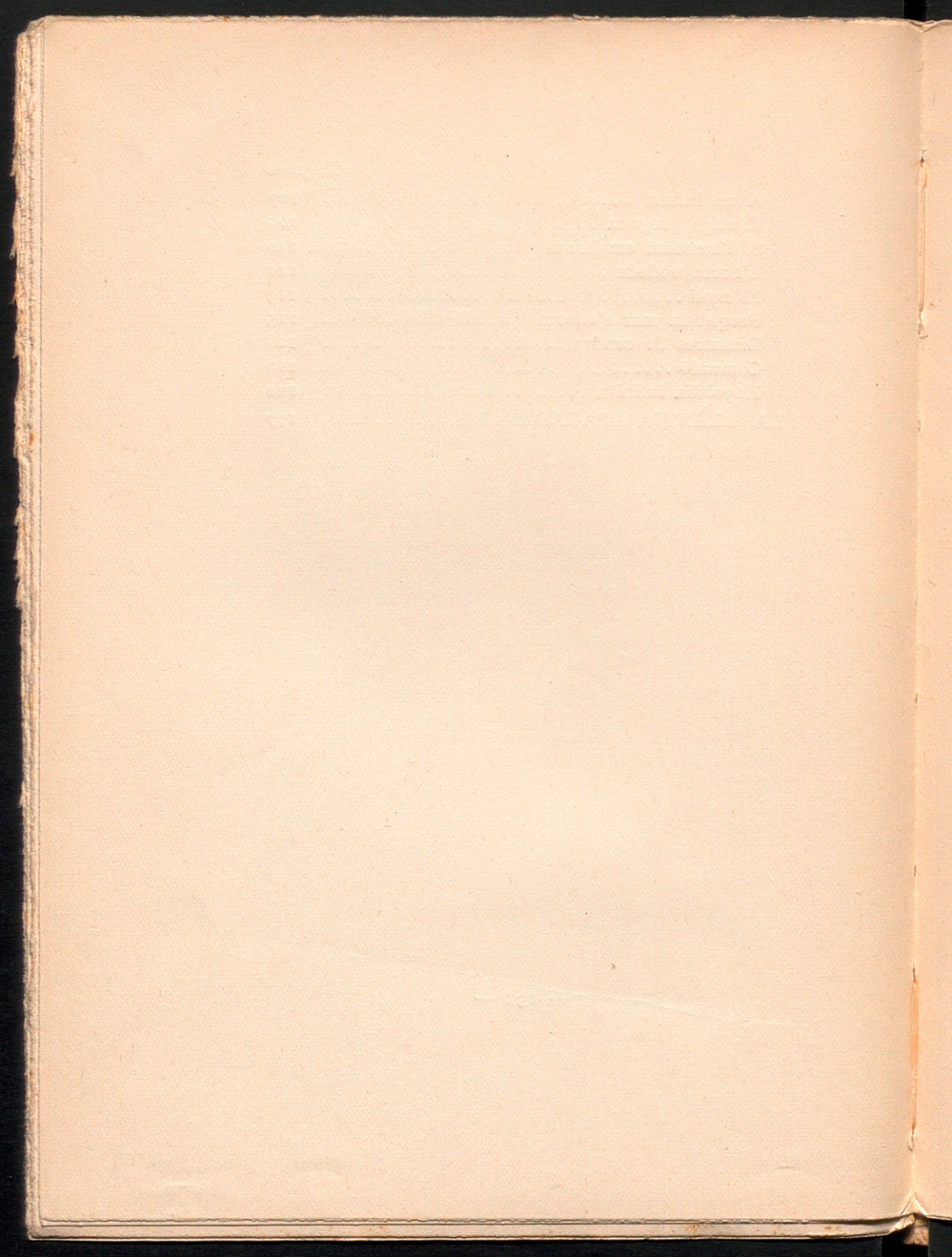
AL·LEGORIES DE LA CIUTAT

La ciutat obre els portals.....	79
Els rodatges de ferro giravolten.....	82
La faràndula.....	84
Els vells i paralítics de l'hospici.....	86
L'hospital.....	88
La seu.....	90
El port.....	93

DAVANT L'INFINIT

Eleva't, esperit!.....	99
L'erm.....	101
Estenc damunt del món el meu esguard....	102
Les hores nues.....	104

	Pàgines
A un infant	107
Càntiga pregona	109
Si l'ensomni em breçà	110
L'horta vedada	111
El molí	113
Perquè la mar s'adorm i la nit calla	115
Dimecres de cendra	118
Comunió	119
Rapsòdia infinita	122
LA LLÀNTIA APAGADA.....	127

OBRES D'ALFONS MASERAS

POESIA

Delirium.

Èglogues, seguides de El Poema dels Camins.

La llàntia encesa.

FAULA

Edmon.

La fi d'un idil·li.

Fets i paraules de Mestre Blai Martí.

L'adolescent.

Contes fatídics.

L'arbre du bien et du mal.

Ildaribal.

Contes a l'atzar.

A la deriva.

Setze contes.

La fira de Montmartre.

VARIA

Sota el cel de París.

En Amèrica meridional.

Interpretacions i motius.

El llibre de les hores cruentes.

EN DIPÒSIT A LA LLIBRERIA VERDAGUER

La llàntia encesa.

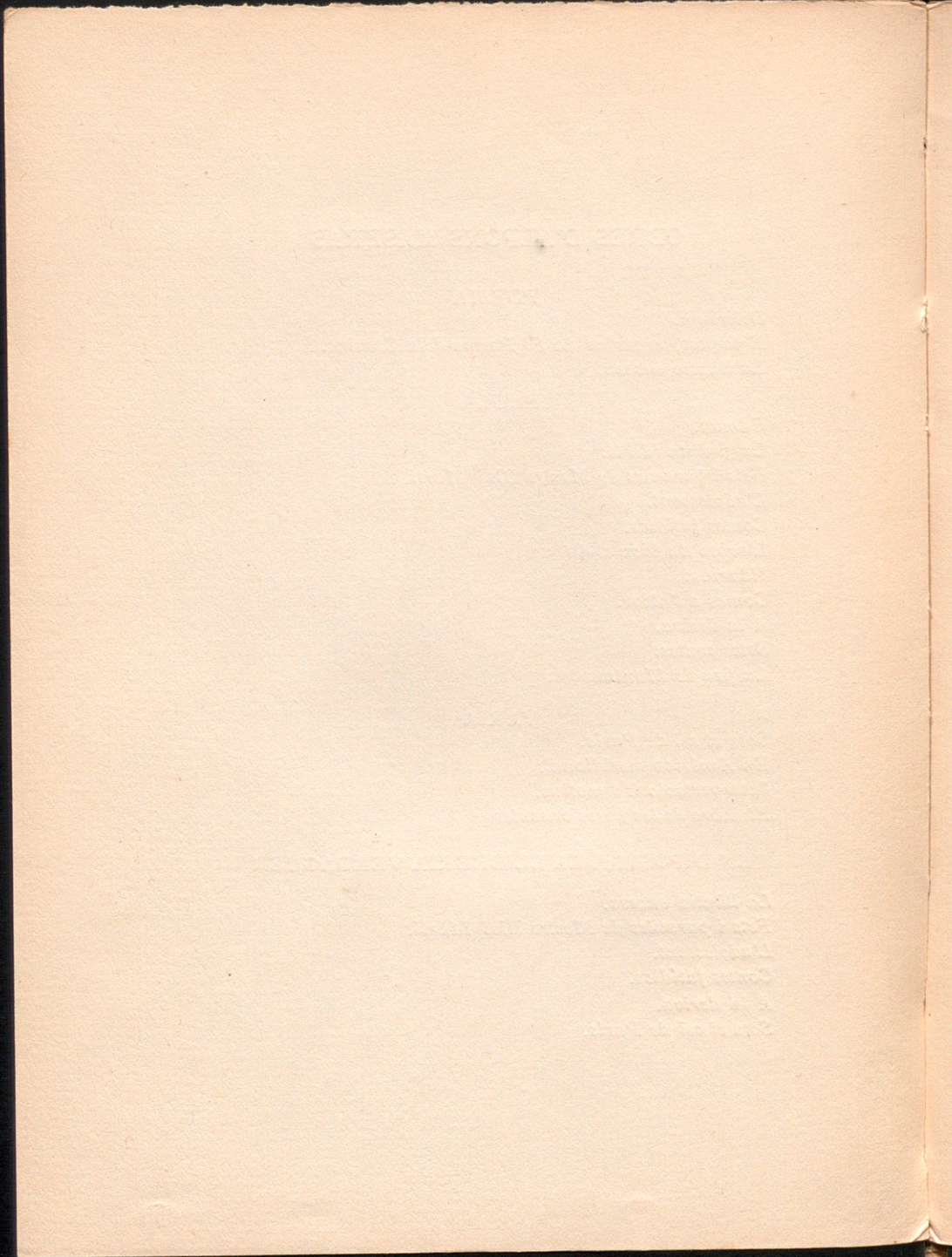
Fets i paraules de Mestre Blai Martí.

L'adolescent.

Contes fatídics.

A la deriva.

Sota el cel de París.

AQUEST RECULL DE POEMES

LA LLANTIA ENCESA

D'ALFONS MASERAS, FOU ACABAT D'ESTAMPAR

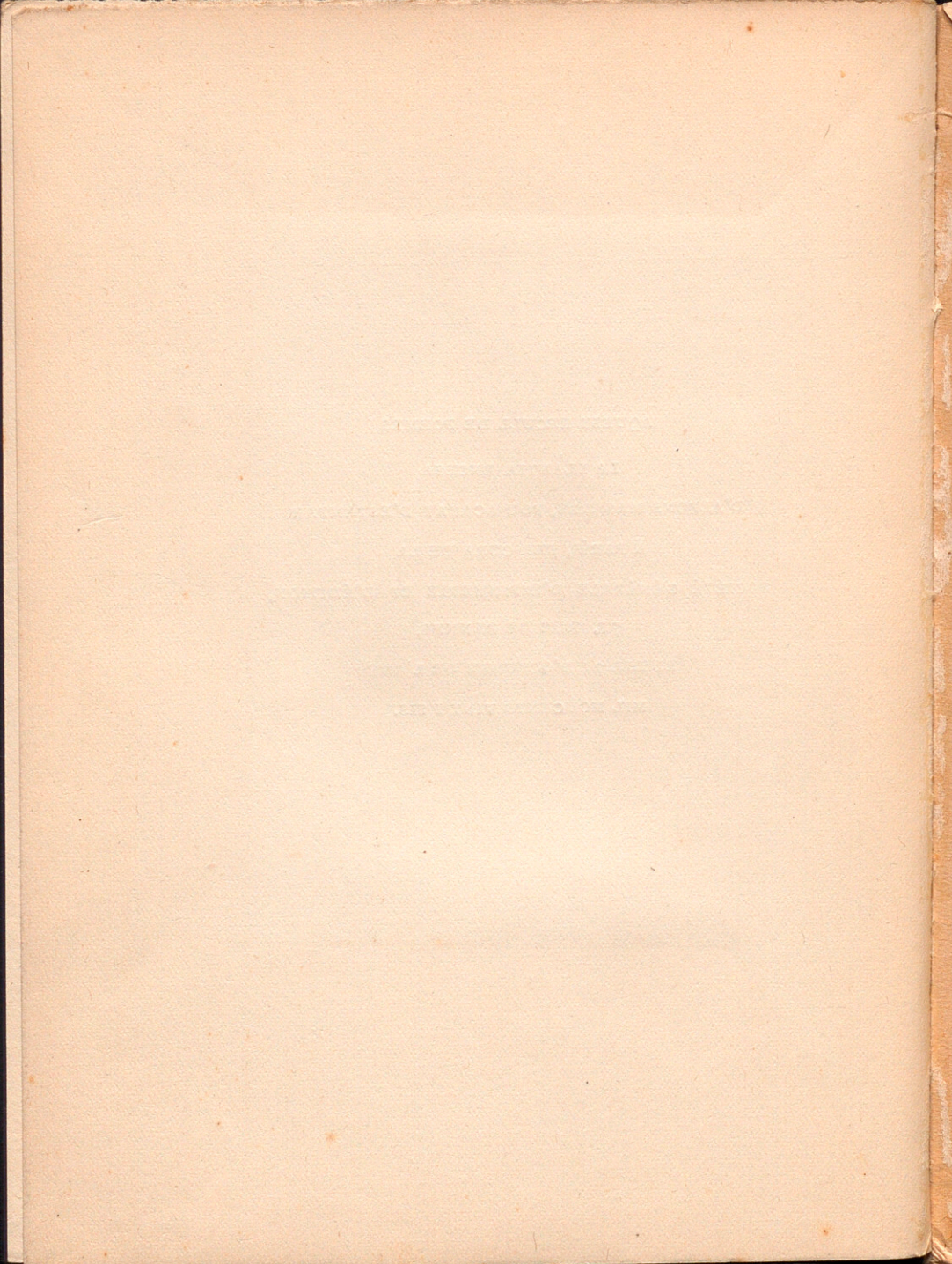
A PARÍS, PER CURA DE LA

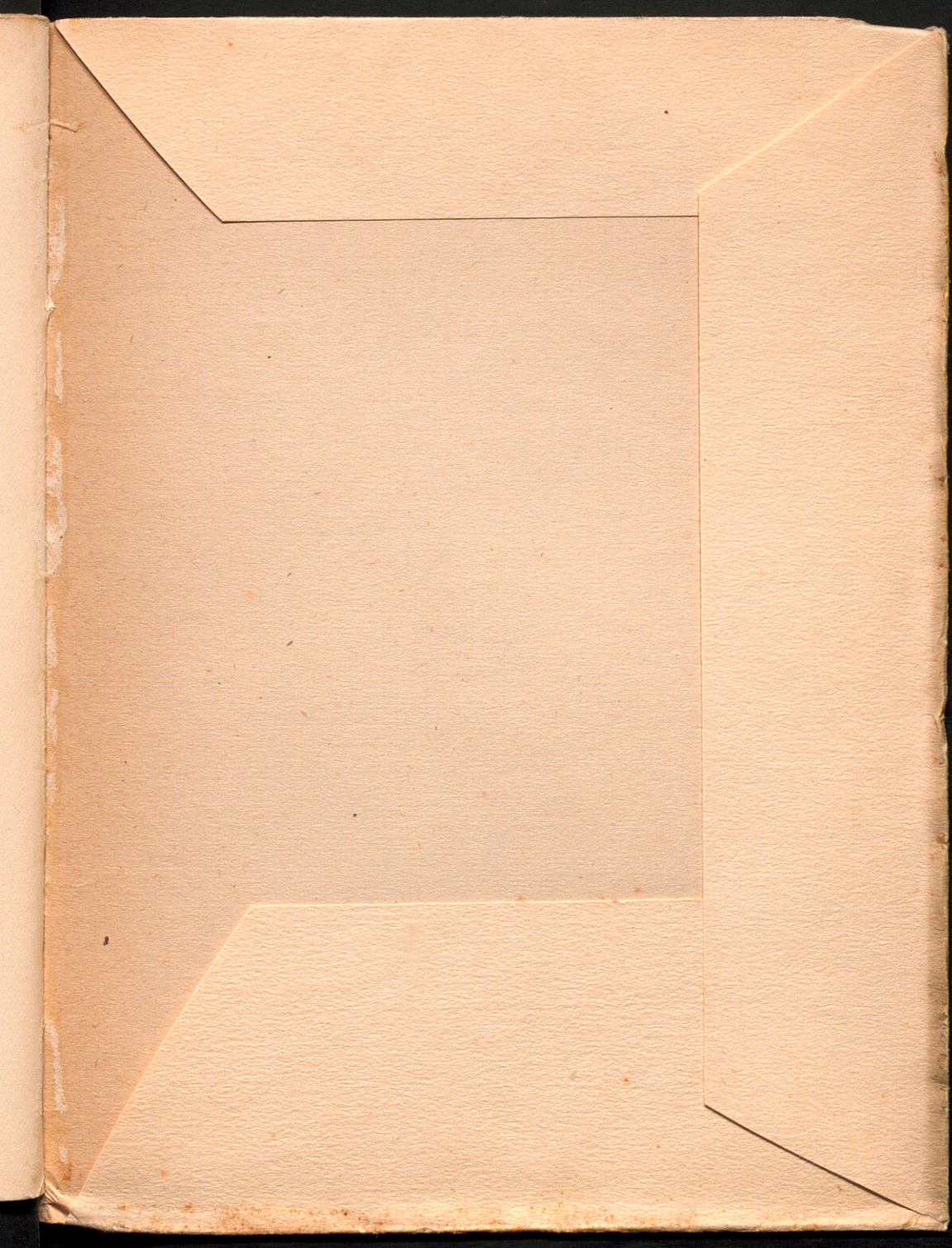
SOCIÉTÉ GÉNÉRALE D'IMPRIMERIE ET D'ÉDITION,

71, RUE DE RENNES,

EL DIA 21 D'OCTUBRE DE L'ANY

MIL NOUCENTS VINT I SIS.

260

76

ALFONS
MASERAS

LA
LLÀNTIA
ENCESA

LLIBRERIA
VERDAGUE
BARCELONA

Cinc pessetes.